

ΤΑΧ. ΜΕΙΟ ΚΟΙΤΩΝΙΝ ΔΟΥΡΟΥ

Αρ. Αδείας
01-1323

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ὁργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannismvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannismvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 56ο - ΤΕΥΧΟΣ 585 ●
● ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2013 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Λόγου ἀπαύγασμα

Τελειώνει ὁ Νόμος, ἀρχίζει ἡ Χάρις

Η Παλαιά Διαθήκη ἀρχίζει μέ τό λόγο τοῦ Δημιουργοῦ Θεοῦ. «Καί εἶπεν ὁ Θεός» (Γεν. α' 3). Τή σκυτάλη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ τήν παίρνουν οἱ ἅγιοι, προφῆτες καί πατριάρχες. Καί στήν τελευταία στροφή τοῦ ἀρχαίου κόσμου ἐμφανίζεται ὁ λόγος, ἀλλά μέ κεφαλαίο Λ. Ἔρχεται ὁ Θεός Λόγος. Σαρκώνεται. «Ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν» (Ἰωάν. α' 14).

● Ἡ μιά σάρκωσις χαρίζει τήν ἄλλη σάρκωσι. Ἀδύνατον νά δῆ ἄνθρωπος τό Θεό. Καί ὁμως ὁ Θεός ἐγινε θεατός, ὄρατός, μέ τή σάρκωσί Του. Πῆρε δούλου μορφή καί «ἐπί τῆς γῆς ὤφθη καί τοῖς ἀνθρώποις συναεστράφη».

● Ἀδύνατον νά συλλάβῃ ἄνθρωπος τήν περί Θεοῦ καί οὐρανόων ἀλήθεια. Τό μυστήριον ἦταν «σεσιγημένο» (Ρωμ. ιστ' 25). Καί ὁμως μπορεῖ ἄνθρωπος ν' ἀκούσῃ τόν ἀσύλληπτο λόγο, γιατί τόν σάρκωσε ὁ σαρκωμένος Λόγος. Ἡ οὐράνια Ἀλήθεια πῆρε ἀνθρώπινη γλῶσσα. Λάλησε ἐπί γῆς ὁ Θεός χρησιμοποιώντας ἀνθρώπινη γλῶσσα, ἀνθρώπινες εἰκόνες.

● Κένωσι λόγου μετά τήν κένωσι τοῦ Λόγου.

Ὁ Χριστός εἶναι ἡ ἀρχή καί τό τέλος. Τό τέλος καί ἡ ἀρχή. Ὡς πρὸς τά παλαιά εἶναι τό τέλος. Ὡς πρὸς τά καινούργια εἶναι ἡ ἀρχή. Σφραγίζει μιά γιά πάντα τήν ἱστορία τῆς τραγωδίας. Ἀρχίζει τήν ἱστορία τῆς ἀνθρώπινης σωτηρίας.

Τελειώνει ὁ Νόμος. Ἀρχίζει ἡ Χάρις.

Τελειώνει ἡ ἐπαγγελία. Ἀρχίζει ἡ ἐκπλήρωσις.

● Ὡς πρὸς τόν ἀγῶνα τῶν προφητῶν ἐρχεται τό τέρμα. Ἐνδοξο, ἀφοῦ ἔφερε τόν προφητευόμενο Χριστό στόν κόσμο. Ἡ πρώτη παρουσία τοῦ Χριστοῦ εἶναι τά ἐσχάτα τῶν παλαιῶν, τά πρώτα τῶν νέων.

● Ὡς πρὸς τόν ἀγῶνα τῶν χριστιανῶν ἔχουμε τήν ἀρχή. Τά ἐσχάτα θά εἶναι γιά κάθε μέν πιστό τό τέλος τῆς ἐπίγειας ζωῆς του, γιά ὄλο δέ τόν κόσμο ἡ

«έσχάτη ημέρα» (Ίωάν. στ' 9), ή συντέλεια του κόσμου, ή ανάστασις τῶν νεκρῶν, ή δευτέρα παρουσία.

● Στο πρόσωπο του Χριστού έχουμε τό τέλος τῆς προφητείας περί τῆς Μεσσιακῆς Του παρουσίας. Καί τήν ἀρχή τῆς καινῆς κτίσεως.

Ὁ Δημιουργικός Λόγος

Ὁ Χριστός εἶναι:

● Ὁ Δημιουργικός Λόγος, «δι' οὗ (ὁ Θεός) τούς αἰῶνας ἐποίησεν» (Ἐβρ. α' 2). Ὅλα ἐγιναν ἀπό τό Χριστό. (Ίωάν. α' 3). Εἶναι καί ὁ αἷτιος καί ὁ σκοπός τῆς δημιουργίας. Ἀπό τό Χριστό καί γιά τό Χριστό ἐγιναν ὅλα (Κολοσ. α' 16).

● Ὁ λόγος τῆς ὑπάρξεως τοῦ κόσμου. Ὁ λόγος ὄχι μόνο ὡς ποιητικό αἷτιο, ἀλλά καί ὡς τρόπος δημιουργίας. Εἶπε! Ὁ λόγος Του γίνεται «ἔργον εὐθύς». «Αὐτός εἶπε καί ἐγενήθησαν, αὐτός ἐνετείλατο καί ἐκτίσθησαν» (Ψαλμ. λβ' 9).

● Ὁ κληρονόμος. Ὡς Θεός Λόγος, ὡς Υἱός ὁμοούσιος μέ τόν Πατέρα, ὡς προαιώνιος Θεός, εἶναι τῆς αὐτῆς οὐσίας καί ἐξουσίας. Ἐπομένως ὡς Υἱός κατά φύσιν εἶναι καί κατά φύσιν κληρονόμος, κύριος, δηλαδή, τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς.

● Ὡς υἱός σαρκωμένος, τῆς τέλειαις ὑπακοῆς ὁ Θεάνθρωπος, γίνεται «κληρονόμος πάντων» (ιδεῖ καί Φιλιπ. β' 9).

Δέν τήν πῆρε μόνος Του. Τοῦ δόθηκε ή κληρονομία, δηλαδή, ή κυριότητα τοῦ κόσμου, τῆς ιστορίας, τῆς ἀνθρωπότητας, τῆς ζωῆς ὅλων μας, ή κυριότητα τοῦ οὐρανοῦ. Σύμφωνα καί μέ τό «ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καί ἐπί γῆς» (Ματθ. κη' 18).

● Ἐγινε «κληρονόμος» σημαίνει, ὅτι ή βασιλεία Του παραμένει ἀσάλευτος καί ή ἐξουσία Του ἀδιάδοχος.

Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος:

«Τῷ δέ τοῦ κληρονόμου ὀνόματι κέχρηται, δύο δὴ ὄντων, καί τό τῆς υἱότητος γνήσιον, καί τό τῆς κυριότητος ἀναπόσπαστον» (Ε. Π.Ε. 24,216). Μετά φρασῆς: Μέ τήν ἀναφορά τοῦ ὀνόματος τοῦ

κληρονόμου δύο πράγματα ἤθελε νά δηλώσῃ: τό ἕνα ὅτι εἶναι γνήσιος Υἱός καί τό ἄλλο ὅτι εἶναι ἀναπόσπαστος ἀπ' αὐτή τήν ἐξουσία.

● Ἐγινε ὁ Χριστός, ὡς Θεάνθρωπος, «κληρονόμος πάντων», καίτοι ἦταν κληρονόμος, γιά νά γίνουμε ὅλοι ὅσοι πιστεύουμε καί ζοῦμε μ' Αὐτόν, συγκληρονόμοι τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἐγινε ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ υἱός τοῦ ἀνθρώπου, γιά νά γίνουμε ἐμεῖς, οἱ δούλοι τῆς ἀμαρτίας, υἱοί τοῦ Θεοῦ. Ἀποκτήσαμε τήν υἰοθεσία κατά χάριν (Ίωάν. α' 12).

Ὁ ΩΝ

Ὁ Χριστός εἶναι:

● Ὁ ΩΝ. Ὄταν ὁ Μωϋσῆς συνωμίλησε μέ τό Θεό στή φλεγόμενη καί μή κατακαιομένη βᾶτο, στό τέλος τοῦ εἶπε:

—Καί ἄν μέ ρωτήσουν, ποιό εἶναι τό ὄνομα αὐτοῦ πού συνωμιλοῦσες, τί θά τοὺς πῶ; Ποιό τό ὄνομά Σου;

Καί ὁ Θεός τοῦ ἀπάντησε:

«Ἐγώ εἰμι ὁ Ὡν. Οὕτως ἐρεῖς τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ: Ὁ Ὡν ἀπέσταλκέ με» (Ἐξὸδ. γ' 13-14).

● Ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἀληθινός Θεός. Εἶναι ὁ Γιαχβέ. Εἶναι ὁ Ὡν καί ὁ Ὑπάρχων. Δέν ὑπάρχει χρόνος, πού δέν ὑπάρχει ὁ Χριστός. Εἶναι ὁ «πρό αἰῶνων ὑπάρχων Θεός ἡμῶν».

● Αὐτός ὁ προαιώνιος Θεός ἦρθε στόν κόσμο μέ «δούλου μορφήν» (Φιλιπ. β'). Ἡ ταπεινή Του παρουσία δέν στερεῖ τή θεϊκή Του οὐσία.

Ἀπαύγασμα τοῦ Πατρός

Ὁ Χριστός εἶναι «τό ἀπαύγασμα τῆς δόξης καί χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεως τοῦ Θεοῦ Πατρός» (Ἐβρ. α' 3).

Πῶς ν' ἀποδώσουμε στή νεοελληνική τή μοναδική λέξι «ἀπαύγασμα»;

Ἄς τό ποῦμε, ἀκτινοβολία τῆς θεϊκῆς δόξης. Στο πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ γνωρίζεται ὁ ἀόρατος Θεός, ὅπως σημειώνει στό θεολογικό του προοίμιο ὁ Ἰωάν-

νης: «Θεόν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε· ὁ μονογενὴς υἱὸς ὁ ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ πατρὸς, ἐκεῖνος ἐξηγήσατο» (Ἰωάν. α' 18).

Μέ τὸ «ἀπαύγασμα» δὲν μειώνεται στὸ ἐλάχιστο ὁ Υἱὸς ξανατὶ τοῦ Πατέρα. Εἶναι «Φῶς ἐκ Φωτὸς, Θεὸς ἀληθινὸς ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθεὶς, ὁμοούσιος τῷ Πατρί, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο».

● Ἀπὸ τὸ μυστηριώδες εἰκονοστάσι τῆς ὁμοουσίου Τριάδος ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ κατέβηκε στὸ εἰκονοστάσι τῆς θεϊκῆς ἀγάπης, πού ὀνομάζεται σὰ ρκωσις. Εἶναι ἡ τέλεια εἰκόνα τοῦ τελείου ἀνθρώπου, χωρὶς ὅμως νὰ παύση νὰ εἶναι καὶ «εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου» (Κολοσ. α' 15).

Δυὸ εἰκόνες, δυὸ φύσεις, θεία καὶ ἀνθρωπίνη, σέ ἓνα Πρόσωπο, ὑποστατικὰ ἐνωμένες.

● Οἱ εἰδωλόλατρες νόμιζαν «χρυσῶ ἢ ἀργύρῳ ἢ λίθῳ, χαράγματι τέχνης καὶ ἐνθυμήσεως ἀνθρώπου, τὸ θεῖον εἶναι ὁμοιον» (Πράξ. ιζ' 29). Ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι χάραγμα σέ χρυσάφι ἢ ἀσήμι.

Ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι χάραγμα. Εἶναι χαρακτήρ! Ὅχι κάποιος καλὸς χαρακτήρας! Εἶναι «χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεως τοῦ Θεοῦ». Δέν εἶναι ὁμοιος μέ τὸ Θεό. Εἶναι ὁμοούσιος μέ τὸν Πατέρα.

Ὅχι ἀντίτυπος, ἀλλ' ἰσότυπος μέ τὸν Πατέρα.

● Τίς λέξεις «ἀπαύγασμα» καὶ «χαρακτήρ» τίς ἀκοῦμε καὶ στή θεσπέσια εὐχή τῆς ἀναφορᾶς τῆς λειτουργίας τοῦ Μεγάλου Βασιλείου: «Ὅτε δέ ἦλθε τὸ πλήρωμα τῶν καιρῶν, ἐλάλησας ἡμῖν ἐν υἱῷ, δι' οὗ καὶ τοὺς αἰῶνας ἐποίησας. Ὅς, ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης σου, καὶ χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεώς σου... Θεὸς ὢν ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανέστράφη».

● Κατεβαίνει ὁ Θεός. Γίνεται ἀνθρώπος. Φορτώνεται τοὺς ἀμαρτωλοὺς. Ἀνεβαίνει στὸ Σταυρό. Τοὺς καθαρίζει. Καὶ ὕστερα ἀνεβαίνει μαζὶ τοὺς. Τοὺς χαρίζει τὴν οὐράνια δόξα.

Πῶς νὰ μὴ συγκινηθῆσαι ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, πού σέ ἀγάπησε καὶ σέ πε-

ριμένει νὰ σέ καθαρίσῃ! Σέ φορτώνεται γιὰ νὰ σ' ἀνεβάσῃ στὰ δεξιά τῆς Μεγαλωσύνης!

Τὸ ὑπὲρ πᾶν Ὄνομα

Τί ἦταν ὁ Χριστὸς! Τί ἔγινε!

Ἦταν πάντοτε ὁ Δημιουργὸς Θεός, ὁ «ὑπὲρ πάντων». Ἀνώτερος ἀπὸ ὄλους. Καὶ ἔγινε ἄνθρωπος. Φάνηκε ἀδύναμος, ὁ Παντοδύναμος.

● Ὁ Χριστὸς ἀναδείχθηκε ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους! Αὐτὸ ὑποδηλώνει καὶ χρόνος, πού ἔγινε αὐτὸς ὁ... προβιβασμὸς τοῦ Χριστοῦ! Μὰ ὁ Χριστὸς ὡς Θεὸς ἦταν πάντοτε ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους. Εἶναι ὁ Δημιουργὸς τῶν ἀγγέλων. Οἱ ἄγγελοι εἶναι λειτουργικὰ πνεύματα. Ἐκεῖνος εἶναι ὁ λειτουργοῦμενος Θεός.

Μιλώντας ὁ ἀπόστολος Παῦλος μέ τὴ γλῶσσα τῆς θείας οἰκονομίας, τονίζει: «Τοσοῦτω κρείττων γενόμενος τῶν ἀγγέλων, ὅσῳ διαφορώτερον παρ' αὐτοὺς κεκληρονόμηκεν ὄνομα» (Ἐβρ. α' 4)

● Ὁ Ἀνώτερος ἀνωτατοποιεῖται!

Θέλησε νὰ φανῆ κατώτερος ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους, ἀφοῦ οἱ ἄγγελοι δὲν πεθαίνουν, ἐνῶ Ἐκεῖνος θέλησε νὰ πεθάνῃ πάνω στὸ Σταυρό. Γι' αὐτὸ καὶ ἔγινε ἀνώτερός τους. Ὡς Θεάνθρωπος!

Ἡ μετοχή «γενόμενος» δηλώνει τὸ λόγο τῆς οἰκονομίας. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δέν ἦταν «γενόμενος». Ἦταν καὶ εἶναι ὁ «γεννημένος».

Τὸ πρῶτο Τὸν κάνει κτίσμα, κάτι, πού δέν εἶναι. Τὸ δεύτερο δείχνει τὴν Υἱοτητα Του, κάτι πού πάντοτε ἔχει.

● Ἐδῶ, λοιπόν, εἶναι πού θαυμάζει κανεὶς τὴν ἀπειρὴ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ Λόγου.

«Ὁ Ὡν γίνεται!» Ὁ Γεννημένος πρὸ πάντων τῶν αἰῶνων γεννιέται ἐν χρόνῳ.

● Ὅταν ὁ Παῦλος μιλάει γιὰ τὸ Θεὸ Λόγο, ὑμνεῖ τὴν προαιώνια δόξα Του.

● Ὅταν μιλάει γιὰ τὸ σαρκωμένο Θεὸ Λόγο, γιὰ τὸν Θεάνθρωπο, πού ἔπαθε γιὰ μᾶς, τότε παρουσιάζει τὴ δόξα, πού

έλαβε. Καί μαζί μ' Αὐτόν καί μεῖς. Νά πῶς παρουσιάζει τήν ἐναλλαγή αὐτή ὁ ἱερός Χρυσόστομος:

«Ὅταν λέγωμεν, οὐδέν ἄνθρωπος, γῆ ἄνθρωπος, σποδός ἄνθρωπος, ἀπό τοῦ χείρονος τό πᾶν καλοῦμεν.

Ὅταν δέ λέγωμεν, ἀθάνατον ζῶον ὁ ἄνθρωπος, καί λογικός ὁ ἄνθρωπος, καί ὅτι τῶν ἄνω συγγενής, ἀπό τοῦ κρείττονος τό πᾶν πάλιν καλοῦμεν.

Οὕτω καί περί τοῦ Χριστοῦ.

Ποτέ μέν ἀπό τοῦ ἐλάττονος, ποτέ δέ ἀπό τοῦ κρείττονος διαλέγεται ὁ Παῦλος, καί τήν οἰκονομίαν συστήσαι βουλόμενος, καί περί τῆς ἀκηράτου διδάξαι φύσεως» (Ε.Π.Ε. 24,222).

Μετά φρασις:

Ὅταν λέμε, τίποτα δέν εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἄνθρωπος εἶναι χῶμα, ὁ ἄνθρωπος εἶναι στάχτη, ὀνομάζουμε τά πάντα μέ κριτήριον τά χειρότερα.

Ὅταν ὁμως λέμε, ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀθάνατο ζῶο καί λογικός καί συγγενής τῶν ἀγγέλων, ὀνομάζουμε πάλιν ὅλα ἀναφορικά μέ τά ἀνώτερα.

Ἔτσι κι ὁ Παῦλος μιλάει γιά τό Χριστό.

Ἄλλοτε μέ πρῖσμα τά κατώτερα καί ἄλλοτε τά ἀνώτερα, θέλοντας καί τήν οἰκονομία νά παρουσιάσῃ καί γιά τή θεία φύσιν νά διδάξῃ.

Ἄχυρα τῆς φάτνης

Μετά τό θαυμασμό γιά τήν ὄλη ἀκτιβολία τῆς ἀγάπης τοῦ σαρκωμένου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἄς Τόν δοξολογοῦμε μαζί μέ τούς χριστουγεννιάτικους ἀγγέλους. Καί ἄς ἀγωνιζώμαστε νά μένουμε καθαροί.

Προτρέπει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: «Μένωμεν καθαροί καί μηδεμίαν δεξιόμεθα κηλίδα» (Ε.Π.Ε. 24,222).

Προτοῦ νά εἶναι ἀργά ἄς φροντίσουμε.

● Τό λουτρό τῆς μετανοίας μᾶς ἀναμείνει.

● Ἡ ὁμολογία τῆς πίστεως στό μυστήριον τοῦ Ἰησοῦ καί ἡ ὁμολογία τῶν

ἀμαρτιῶν μας, ἡ εἰλικρινής ἐξομολόγησις στόν πνευματικό τῆς Ἐκκλησίας, δέν εἶναι μόνο μιά φτωχή ἔστω ἀντιπροσφορά στήν ἀνεκδιήγητη δική Του δωρεά, ἀλλά μᾶς χαρίζει καί τήν ἐλπίδα τῆς αἰώνιας δόξας.

Τά ἄχυρα χρυσώνονται!

Στῆς φάτνης τό μυστήριο.

● Ἄχυρα καί μεῖς. Τιποτένιοι, ἐλεινοί, βρώμικοι.

● Ἄλλ' ἄχυρα τῆς φάτνης.

● Ἄχυρα, πού δέν καίγονται.

● Ἄχυρα, πού δέν μουμιοποιοῦνται.

● Ἄχυρα, πού χριστοποιοῦνται.

● Ἄχυρα τῆς γῆς. Ἄρκει μέσα μας νά διαλάμπῃ «ὁ τῆς Θεότητος πλοῦτος».

Ἄχυρα ταπεινώσεως ἂν εἴμαστε, οὐράνιο παλάτι θά στολιζόμε.

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Ἐπίκαιρο βιβλίον τοῦ ἀρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκη

Προσέγγις στό μυστήριο τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως.

Σελ. 128. Τιμᾶται 2,5 εὐρώ. Προσιτό γιά ἀναμνηστικό δῶρο σέ μέλη ἐκκλησιαστικῶν συνάξεων.

Τηλ.: 2103212713 - 2109765440.

Πρᾶος καί ἀπλοῦς

† Ἱερομόναχος Σάββας Πετρόπουλος

Στίς 29 Ὀκτωβρίου 2013 ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ, σέ ἡλικία 81 ἐτῶν, ἕνας ταπεινός ἐργάτης τοῦ Θεοῦ, ἀφανής καί ἄγνωστος στούς πολλούς. Γνωστός στά μάτια τοῦ Θεοῦ καί σέ ὄσους ἀγαποῦν τό ἔργο τοῦ πατρός Αὐγουστίνου Καντιώτη. Πρόκειται γιά τόν ἱερομόναχο Σάββα Πετρόπουλο, μέλος τῆς Ἀδελφότητος «Σταυρός». Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία ἐψάλη στόν ἱερό Ναό Κοιμήσεως Θεοτόκου, στήν Κάντζα- Ἀττικῆς. Προέστη καί μίλησε ὁ ἱεροκῆρυξ ἀρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκης. Παραθέτουμε τήν προσλαλιά του.

«Τόν κοπιῶντα γεωργόν δεῖ πρῶτον τῶν καρπῶν μεταλαμβάνειν» (Β΄ Τιμ. β΄ 6).

Ἄπλό γεωργό θά τόν θεωροῦσε κάποιος. Ἐπιστρατεύθηκε στό ἔργο τῆς ἱεραποστολῆς πρῖν ἀπό πενήντα πέντε χρόνια, χωρίς νά ζητήση ὑψηλά καί μεγάλα. Ἔθεσε τόν ἑαυτό του στήν ὑπακοή. Ὑπῆκουσε σ' ἐκείνον, πού θαύμαζε, στόν πατέρα Αὐγουστίνου Καντιώτη.

Ὁ πατήρ Αὐγουστίνος, ὁ μέγας γεωργός στό γεώργιο τοῦ Θεοῦ (Α΄ Κορ. γ΄ 9), ἔταξε τό νεαρό τότε Παναγιώτη Πετρόπουλο σέ ὑλικό χωράφι. Τό ὄνειρο τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἀναμορφωτοῦ, τοῦ π. Αὐγουστίνου, ἦταν νά ὀργανωθῆ στόν τόπο μας ἕνα χριστιανικό «κολχός». Καί ὁ Παναγιώτης δέχτηκε. Καίτοι Πελοποννήσιος, ἀνέβηκε στή Μακεδονία καί δούλεψε κοντά στόν Ἀξιόποταμό. Μόχθησε μέσα στό χῶμα καί στή λάσπη, στά κουνούπια, στή ζέστη τοῦ θέρους καί στά κρύα τοῦ χειμῶνα.

• Ἔσπερνε μέ ἐλλίδα. Γεωργοῦσε τή γῆ. Μά περισσότερο, καλλιεργοῦσε τήν ψυχή του. Οἱ πνευματικοί καρποί ἦσαν ἀφθονότεροι. Κοντά του ἀναπαύονταν νεοσσοί τότε τῆς θεολογίας, μελλοντικοί ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου, καί ὁ ἴδιος ὁ διαπρύσιος κήρυκας, ὁ πατήρ Αὐγουστίνος.

• Καί ἦρθε ἡ ὥρα τῆς καθόδου.

Μετακαλεῖται στήν Ἀθήνα ὁ Παναγιώτης, ὁ «ἄββας» (τό καινούργιο του ὄνομα, δοσμένο ἀπό τόν π. Αὐγουστίνου, ὄχι ὡς πειρακτικό παρατσούκλι, ἀλλ' ὡς ἀπόδο-

σις μᾶς ἀληθινῆς μοναχικῆς ἐνάρετης βιοτήσ).

Ὡς ἱεροκῆρυξ Ἀθηνῶν τότε (1955) ὁ π. Αὐγουστίνος ἔθεσε τόν «ἄββα», τόν Παναγιώτη, ἐδῶ κοντά, στήν ἀκατοίκητη τότε Κάντζα, στό ὀνομαστό «κτῆμα».

Γεωργία καί κήρυγμα! Καί τά δυό δουλεύονταν σ' αὐτό τό «κτῆμα». Ἔσπερνε ὁ «ἄββας» ὑλικούς σπόρους. Ἔσπερνε καί ὁ πατήρ Αὐγουστίνος, πού ἀποσυρόταν στό «κτῆμα», τόν εὐλογημένο του σπόρο, γιά νά βλαστήσῃ τό νέο κηρυκτικό κίνημα, ὁ ζωηρός, ὁ ἐπαναστατικός λόγος τοῦ Θεοῦ.

• Ἀκούραστος γεωργός ὁ «ἄββας». Μά πάντα πρόθυμος, πάντα πρᾶος, πάντα χαμογελαστός, πάντα εἰρηνικός καί εἰρηνοποιός. Ὁ ὕμνος τῶν ὁσίων ταιριάζει στόν ἀπλοϊκό ἀδελφό μας: «Ταῖς τῶν δακρῶν σου ροαῖς τῆς ἐρήμου τό ἄγονον ἐγεώργησας καί τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς εἰς ἑκατόν τούς πόνους ἐκαρποφόρησας. Καί γέγονας φωστήρ...».

Ἔγινε φωστήρ; Ναι! Ἡ ταπεινώσις του ἤλκυσε τή χάρι τοῦ Θεοῦ. Καί ὁ γεωργός τῆς γῆς ἀναδειχτηκε γεωργός τῆς ἐκκλησιαστικῆς διακονίας.

• Τόν ἐπιλέγει ὁ πατήρ Αὐγουστίνος, ὡς ἐπίσκοπος πλέον Φλωρίνης, γιά τόν «ὑπερμέγιστο βαθμό τῆς ἱερωσύνης».

Δέν διέθετε τά τυπικά προσόντα. Εἶχε ὁμως τά οὐσιαστικά. Ἦταν ἄμειπτος (Α΄ Θεσ. γ΄ 13). Φυσικά καί ἄμισθος. Ἀκτῆμων, ὡς μέλος τῆς Ἀδελφότητος «Σταυ-

25 Δεκεμβρίου - Χριστούγεννα

Ἡ φιλανθρωπότερη πράξις

Ὁ ὦν γίνεται!

Μέτῃ σάρκωσι ὁ Θεός γίνεται ἄνθρωπος. Γιά μᾶς βέβαια αὐτό εἶναι ἕνας λόγος. Γιά τό Θεό ὅμως ὑπῆρξε μιᾶ ἀπερίγραπτη συγκατάβασις. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος λέει σχετικά:

«Ἐν ἑκ δύο τῶν ἐναντίων, σαρκός καί Πνεύματος·

ἄν τό μὲν ἐθέωσε, τό δέ ἐθεώθη.

Ἔ τῆς καινῆς μίξεως!

Ἔ τῆς παραδόξου κράσεως!

Ὁ ὦν γίνεται.

Ὁ ἄκτιστος κτίζεται.

Ὁ ἀχώρητος χωρεῖται.

Ὁ πλουτίζων πτωχεύει.

Ὁ πλήρης κενοῦται...

Τί τό περί ἐμέ τοῦτο μυστήριον;» (Ε.Π.Ε. 5,58-60).

Μετὰ φρασις: Γίνεται ἕνα ἀπό δύο ἀντίθετα, ἀπό τή σάρκα καί τό Πνεῦμα. Τό ἕνα (ἡ θεία φύσις) θέωσε (τήν ἀνθρώπινη φύσι). Τό ἄλλο (ἡ ἀνθρώπινη φύσις) θεώθηκε. Πόσο ἀξιόθαύμαστη ἔνωσις! Πόσο παράδοξη σύνθεσις!

Ὁ πάντοτε ὑπάρχων, δημιουργεῖται!

Ὁ ἄκτιστος, πλάθεται.

Ὁ ἀχώρητος, μπαίνει στό χῶρο.

ρός»· τήρησε μέχρις ἀκριβείας τίς μοναχικές ὑποσχέσεις.

• Ὁ ἄββας γίνεται πατήρ Σάββας, ἔχοντας ὡς πρότυπο πρός ἁγιασμό τόν ὁμώνυμό του ἀσκητή. Σέ ὥριμη ἡλικία, μέ σύνεσι πνευματικοῦ πατρός πολῦπειρου, φόρεσε τήν ἱερωσύνη.

Δέν ἄφησε βέβαια τήν καλλιέργεια τῆς γῆς. Εὔρισκε ὅμως τρόπους νά σπέρνῃ καί τό λόγο τοῦ Εὐαγγελίου. Στό δισάκι του εἶχε πάντοτε «πολεμοφόδια», ὅπως χαρακτηριστικά ἔλεγε. Μοίραζε παντοῦ ὀρ-

θόδοξα ἔντυπα, λέγοντας καί λίγα χαριτωμένα λόγια.

• Ἀπολάμβανε τοῦ σεβασμοῦ ὄλων, φίλων καί ἐχθρῶν. Στό πετραχήλι του ἀναπαύθηκαν πολλοί.

• Καί τώρα ἤρθε γιά τόν καλό αὐτό γεωργό τῆς γῆς καί τῆς ἱερωσύνης ὁ καιρός τοῦ θερισμοῦ. Ἔσπειρε, κοπίασε, ἴδρωσε, πότισε, καλλιέργησε, «ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τόν αἰῶνα» (Β' Κορ. θ' 9).

Νά ἔχουμε τήν εὐχή τοῦ π. Σάββα, τοῦ «ἡγιασμένου» στά δύσκολα χρόνια μας.

Αὐτός, πού σκορπᾶ τὰ ἀγαθά,
φτωχαίνει.

Αὐτός πού εἶναι γεμᾶτος, ἀδειάζει...

Πῶ πῶ τί μυστήριο μέ περιβάλλει!

● Ὁ ἄνθρωπος εἶχε γίνει ἐχθρός, «ἀπηλλοτριωμένος τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ» (Ἐφ. σ. δ' 18).

● Ὁ Χριστός γίνεται ἄνθρωπος, γιά νά συμφιλώσῃ τόν ἄνθρωπο μέ τό Θεό.

ΠΑΪΡΝΕΙΣ ἓνα παλιοσίδερο καί τό ρίχνεις στή φωτιά. Ἡ φωτιά ἐνώνεται μέ τό σίδερο καί τό καθαρίζει. Τό σίδερο δέν προσφέρει τίποτε. Ὅλα ἢ φωτιά!

Παλιοσίδερο ὁ ἄνθρωπος, τυλιγμένος στή σκοουριά τῆς ἁμαρτίας. Ἡ φωτιά τῆς Θεότητος ἐνώνεται μέ τό παλιοσίδερο, μέ τόν ἁμαρτωλό ἄνθρωπο. Τόν καθαρίζει. Τόν λαμπρύνει. Τόν θεώνει. Σ' αὐτή τήν ἔνωσι ὁ Θεός ὑφίσταται τή θυσία.

● «Ὁ ὢν γίνεται». Εἶναι αὐθύπαρκτος ὁ Θεός. Δέν ἔχει ἀρχή. Μέ τήν ἐνανθρώπησί Του «γίνεται». Ὁ Ἄναρχος ἄρχεται.

● «Ὁ ἄκτιστος κτίζεται». Δημιουργικός Λόγος ὁ Χριστός (Ἰωάν. α' 2). Καί ὁμως μέ τή σάρκωσι δημιουργεῖται.

● «Ὁ ἀχώρητος χωρεῖται». Δέν τόν χωροῦν οἱ οὐρανοί. Τώρα σμικρύνεται τόσο, πού χωράει στήν παρθενική ὑπαρξι τῆς Μαρίας. Στό ἅγιο Ποτήριο (ἅγιο Κρατήρα). Στήν καρδιά τοῦ πιστοῦ.

● «Ὁ πλουτίζων πτωχεύει». Ὅλα δικά Του. Ὅλα τὰ προσφέρει. Ὁ ἴδιος δέχεται νά πτωχεύσῃ (Β' Κορ. η' 9). Ποιο παιδί γεννήθηκε φτωχότερο ἀπ' τόν Ἰησοῦ;

«Τί γάρ εὐτελέστερον σπηλαιού;

Τί δέ ταπεινότερον σπαργάνων;»

(ὑπακοή Χριστουγέννων)

Ἡμᾶσταν πωλημένοι στό σκλαβοπάζαρο τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ θανάτου. Ὁ Χριστός μᾶς ἐξαγοράζει καί μᾶς ξανακάνει πλουσίους, πρίγκιπες τῆς οὐρανόυ βασιλείας Του.

Γέννησις καί Ἀνάστασις

Μέ τή σάρκωσι τοῦ Λόγου συντελεῖται

τό μεγαλύτερο θαῦμα. Ἡ Σάρκωσις εἶναι μεγαλύτερη κι ἀπ' τήν Ἀνάστασι.

● Εἶναι ἡ «μητρόπολις τῶν ἐορτῶν».

● Ἀναστάσεις ἔχουμε πολλές. Σάρκωσι τοῦ Θεοῦ μία εἶναι. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος λέει: «Τῆς γεννήσεως ἐλάττων ἢ ἀνάστασις. Διατί; Ὅτι ἐκείνης μέν πολλά τὰ ὑποδείγματα γέγονε, ταύτης δέ οὐδέποτε. Νεκροί μέν ἀνέστησαν πολλοί πρό τοῦ Ἰησοῦ. Ἀπό δέ Παρθένον οὐδεὶς ἐτέχθη ποτέ» (Ε.Π.Ε. 21,660). Μετάφρασις: Ἡ Ἀνάστασις εἶναι μικρότερη ἀπ' τή Γέννησι. Γιά τήν Ἀνάστασι ὑπάρχουν πολλά παραδείγματα. Γιά τή Γέννησι κανένα ἄλλο. Νεκροί πολλοί ἀναστήθηκαν. Ἀπό Παρθένο κανένας ἄλλος δέν γεννήθηκε.

Γέννησις καί Ἀνάστασις!

● Γεννήθηκε ὁ Χριστός χωρίς ν' ἀνοιξη ἡ πόρτα τῆς παρθενίας. Ἐμεινε ἄθικτη, «κεκλεισμένη» ἡ πύλη τῆς (Ἰεζ. μδ' 2). Ἄειπάρθενος ἡ Θεοτόκος.

● Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός χωρίς ν' ἀνοιξη ἡ θύρα τοῦ μνημείου. Σφραγισμένος ὁ τάφος τή στιγμή τῆς ἀναστάσεως (ἀπολυτίκιο Κυρ. Θωμᾶ).

Μυστήρια καί τὰ δύο.

Φιλάνθρωπη προᾶξις

Σάρκωσις!

● Εἶναι ἡ φιλανθρωπότερη προᾶξις. Ἡ μεγαλύτερη ἐλεημοσύνη στόν ἄνθρωπο. Ἀπό πολλή ἀγάπη ἔδωσε τό πολύ ἔλεός Του.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος παρουσιάζει ὡς ἐξῆς τό σκοπό τῆς σαρκώσεως: Ὁ Θεός θέλει «περῶσαι ψυχήν, ἀρπάσαι κόσμον καί δοῦναι Θεῶ» (Ε.Π.Ε. 1,102). Μετάφρασις: Θέλει νά δώσῃ φτερά στήν ψυχή. Νά τήν ἀρπάξῃ ἀπ' τόν κόσμο καί νά τή σώσῃ.

● Ὁ τελικός σκοπός τῆς Σαρκώσεως: Νά γίνῃ ὁ ἄνθρωπος κατά χάριν Θεός. Κατά τό Μέγα Ἀθανάσιο, «ὁ Θεός ἐνηθρώπησεν, ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν»,

π. Δ.Γ.Α.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ἡ ἐκτενής προσευχή

Κάθε προσευχή είναι **ἐκτενής**. Καί λέγεται ἔτσι ὄχι γιά τό μήκος της, σάν νά διαρκῆ πολύ, ἀλλά γιά τόν τρόπο πού ἀναπέμπεται. Πρόκειται γιά προσευχή, πού γίνεται ἀπό τή συναγμένη ἐκκλησία, προσευχή βάθους, μήκους καί θερμότητας.

- **Βάθος:** «Ἐκ βαθέων» καί τῆς διανοίας καί τῆς καρδιάς ἀνατείνεται ἡ σχετική ἰκεσία.

- **Μήκος:** Καλύπτει σέ αἰτήματα ὅλες τίς ἀνάγκες τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

- **Θερμότητα:** Δέν εἶναι διατύψεις τῶν χειλέων ἀπλῶς, ἀλλ' εἶναι εὐλογημένη λάβα, πού βγαίνει ἀπό ἡφαιστειώδεις καρδιές.

Γιά τή δύναμι, πού ἔχει ἡ «ἐκτενής» προσευχή, ἀπό τό στόμα καί τήν καρδιά ὄλων τῶν πιστῶν, ἔχουμε τή μαρτυρία τοῦ βιβλίου τῶν Πράξεων.

Παρακολουθοῦμε τή μανία τοῦ βασιλιᾶ **Ἡρώδη** (υἱοῦ τοῦ βροφοκτόνου Ἡρώδη) νά σφάξῃ ὅλους τούς Ἀποστόλους. Ἦδη πέτυχε τό σφαγιασμό τοῦ **Ἰακώβου**, ἀδελφοῦ τοῦ Ἰωάννου. Ὁ Ἰακώβος εἶναι ὁ πρωτομάρτυρας ἐκ τῶν Δώδεκα (Πράξ. ιβ' 2).

Ἐπόμενο θῦμα τῆς μανίας τοῦ Ἡρώδη ὁ **Πέτρος**. Τόν συνέλαβε καί τόν παρέδωσε σέ δέξα ἔξι (!) στρατιῶτες νά τόν φυλᾶνε στή φυλακή. Τό σχέδιό του ἦταν νά θανατώσῃ καί τόν Πέτρο μετὰ τή γιορτή τοῦ Πάσχα.

Ποίος χάλασε τό ἐγκληματικό του σχέδιο; Ἡ **προσευχή** τῆς ἐκκλησιαστικῆς συνάξεως, πού χαρακτηρίζεται «ἐκτενής»: «Προσευχή δέ ἦν **ἐκτενής** γινομένη ὑπό τῆς ἐκκλησίας πρὸς τόν Θεόν ὑπέρ τοῦ Πέτρου» (Πράξ. ιβ' 5). Πάνω ἀπό τούς ὀπλισμένους φρουρούς τῆς φυλακῆς ἦταν ὁ φρουρός τοῦ οὐρανοῦ, πού ἡ ἐκτενής προσευχή κατέβασε. Ἦστειλε **ἄγγελος** ὁ Θεός. Αὐτόματα ἐνεργεῖ ὁ Παντοδύναμος, ὅταν ἡ Ἐκκλησία ἐκτενῶς προσεύχεται. Οἱ κλειδαμπαρωμένες πόρτες ἀνοίγουν **αὐτομάτως** (Πράξ. ιβ' 10) καί ὁ Πέτρος μέ συνοδεία ἀγγελικῆ περῶν τή μιά μετὰ τήν ἄλλη, καί τήν «σιδηρᾶν», τήν ἐξώπορτα.

- Μεγάλη ἡ δύναμις τῆς «ἐκτενοῦς» προσευχῆς. Ὁ Κύριος, κατά τή νύκτα πρό τοῦ Πάθους, μέ πάλουσα ἀπό τήν ὑπερφυᾶ ἀγωνία καρδιά, «ἐκτενέστερον προσηύχето» (Λουκ. κβ' 44).

Ἡ λέξις «**ἐκτενής**» χαρακτηρίζει ὅ,τι **θερμότερο** ἔχει ἡ πιστή καρδιά, δηλαδή, τήν προσευχή καί τήν ἀγάπη. «Ἐκ καθαρᾶς καρδίας ἀγαπήσατε ἐκτενῶς», προτρέπει ὁ ἀπόστολος Πέτρος (Α' Πέτρ. α' 22).

- Γιά τήν ἐκτενή ἀγάπη στήν ἐκτενή προσευχή τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως σημειώνει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Καθάπερ σίδηρος σίδηρον ὀξύνει, οὕτω καί ἡ συνουσία τήν ἀγάπην αὔξει. Εἰ γάρ λίθος πρὸς λίθον τριβόμενος πῦρ ἀφίησι, πόσω μᾶλλον ψυχὴ πρὸς ψυχὴν ἀναμυγνυμένη;*» (Ε.Π.Ε. 25,68). Μετὰ φρασίς: Ὅπως τό ἓνα σίδηρο ἀκονίζει τό ἄλλο σίδηρο, ἔτσι κι ἡ συναναστροφή αὐξάνει τήν ἀγάπη. Ὅταν τρίβεται ἡ μιά πέτρα μέ τήν ἄλλη, παράγεται φωτιά. Πόσο μᾶλλον ἡ ψυχὴ πού συνδέεται μέ ἄλλη ψυχὴ!

- Ἐπίσης σημειώνει ὁ ἱερός Πατήρ γιά τή δύναμι τῆς προσευχῆς, ὅταν μέ

ἁρμονία γίνεται ἔκτενως, ἀπό ὅλους τούς πιστούς: «Σφόδρα πιστεύω ὅτι πολλά δυνήσεται ὑμῶν ἡ εὐχή, μετὰ τοσαύτης συμφωνίας γινομένη» (Ε.Π.Ε. 23,82). Μετά φρασες: Πιστεύω πολύ, ὅτι πολλά θά μπορέση νά κατορθώση ἡ προσευχή σας, ὅταν γίνεται κοινή, μέ τόσο σπουδαία συμφωνία.

* * *

● Καί τώρα θά μεταφέρουμε τά παράπονα ἑνός ἀγίου λειτουργιολόγου, πού δέν μποροῦσε ν' ἀνεχθῆ τήν κατάργησι (παράλειψι) τῆς «ἐκτενοῦς» ἀπό τή θεία Λειτουργία. Πρόκειται γιά τόν μακαριστό **ἄρχιμ. Γερβάσιο Παρασκευόπουλο**.

Στό περίφημο βιβλίο του «*Ἑρμηνευτική ἐπιστοασία ἐπί τῆς θείας Λειτουργίας*» (ἔκδοσις α', σελ. 122-124) ἐπισημαίνει, πόσο τραγικό ἁμάρτημα εἶναι νά «*πηδάη*» ὁ λειτουργός (προεσβύτερος ἢ ἐπίσκοπος) ἀπό τήν ἀνάγνωσι τοῦ Εὐαγγελίου κατ' εὐθείαν στό «*ὅπως ὑπό τοῦ Κράτους Σου πάντοτε φυλαττόμενοι...*».

Κάνοντας αὐτό τό αὐθαίρετο ἄλλα, παραλείπει τήν «ἐκτενή», τά «κατηχούμενα» καί τίς δύο εὐχές τῶν Πιστῶν. Καί πῶς μπαίνει στή λεγόμενη «**Λειτουργία τῶν Πιστῶν**»; Ἐνῶ ἡ προετοιμασία τῆς εἶναι ἡ «ἐκτενής», ἐνῶ ἡ θύρα τῆς εἶναι τό «*Ὅσοι πιστοί*», ὁ αὐθαιρέτως ἐνεργῶν λειτουργός μπαίνει «*ἀλλαχθέν*». Ὅχι διά τῆς κανονικῆς λειτουργικῆς ὁδοῦ!

● Γιά τό ἀδικαιολόγητο χάσμα σημειώνει ὁ ἐγκρατῆς περὶ τά λειτουργικά π. Γερβάσιος: «*Συνηθέστατα ἀκούεται ἀδικαιολογήτως ἡ ἐκφώνησις "ὅπως ὑπό τοῦ κράτους Σου..." καί παραλείπεται ἡ ἐκτενής δέησις. Ἡ παράλειψις εἶναι ἐπιζημία καί αὐθαίρετος. Καί τοῦτο, διότι τό περιεχόμενον τῆς ἐκτενοῦς τά μέγιστα ἐνδιαφέρει τό ἐκκλησίασμα, διά νά ἔχη ἐπί τῶν αἰτημάτων τῆς ἐκτενοῦς τās συμπροσευχās ὄλων τῶν πιστῶν. Οἰκονομία χρόνου εἶναι δυνατόν νά γίνη, ἐάν δέν ἐπιτραπῆ ἡ σπατάλη τούτου ἀπό τούς **δυναμομανεῖς** ψάλτας καί τούς θαυμαστάς των*».

● Ἡ ἐκτενής ἀρχίζει μέ τό «*Εἶπωμεν πάντες...*» καί συνεχίζεται: «*Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός, κατὰ τό μέγα ἔλεός Σου, δεόμεθα... Ἔτι δεόμεθα ὑπέρ...*».

Προτοῦ νά γίνη ὁ χωρισμός τοῦ ἐκκλησιάσματος (θά ἀποχωρήσουν οἱ κατηχούμενοι καί θά μείνουν «ὄσοι πιστοί»), ἀναπέμπονται διά τῆς ἐκτενοῦς δεήσεις πρὸς τόν Θεό ὑπέρ **πάντων τῶν μελῶν** τῆς Ἐκκλησίας.

● Γιά τήν ἀδικία, πού κάνουν ὄσοι παραλείπουν τήν «ἐκτενή», σημειώνει ὁ σεβάσιμος ὀρθόδοξος λειτουργιολόγος: «*Τίς δέν βλέπει εἰς τό μετά πόνου ψυχῆς ἐπαναλαμβανόμενον "ἐλέησον" τήν πάσχουσαν καί θεομῶς προσευχομένην καρδιάν τῶν δεομένων; Πόσον ἀδικοῦσι τούς ὑπέρ ὧν ὀφείλει νά γίνεται ἡ λιτάνευσις αὕτη καί ἐκτενής δέησις, οἱ καταργήσαντες αὐτήν, διά νά δώσουν χρόνον, χρόνον πολῦτιμον προσευχῆς, εἰς **μουσικάς συναυλίας!***».

● Δυστυχῶς καί σέ πατριαρχικά καί σέ ἀρχιεπισκοπικά συλλείτουργα παρατηρεῖται ἡ ἀσεβῆς αὐθαιρέσις: Ἐπί τό Εὐαγγέλιο κατ' εὐθείαν στό «*ὅπως ὑπό τοῦ κράτους Σου...*»!

Χρόνος, βλέπετε, ὑπάρχει γιά φῆμες ἀρχιερέων καί γιά τά «*εἰς πολλά ἔτη...*». Μόνο γιά τό «*Κύριε ὁ Θεός ἡμῶν τήν ἐκτενή ταύτην ἱκεσίαν πρόσδεξαι...*», μόνο γ' αὐτό δέν ὑπάρχει χρόνος!

Ἐπί τέλους, τό δικό μας θά γίνεται ἢ ἡ **τάξις** τῆς Ἐκκλησίας θά ἐπικρατῆ κατὰ τή θεία Λειτουργία;

Γνωριμία με τὸν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ Ἰσότητα καὶ Ἀδελφότητα

Β' Κορ. ν' 10-15

Ἄρκει τὸ «θέλω»; (στ. 10)

Η ἐλεημοσύνη εἶναι χρέος ὅλων. Ἡ θέσις καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ θεοπνεύστου Παύλου εἶναι: Ὅλοι οἱ χριστιανοὶ νὰ μμηθοῦν τὸ πρότυπο τῆς ἐκούσιας ἐλεημοσύνης, τὸν Ἰησοῦ Χριστό, καὶ νὰ ἔχουν ὡς κίνητρο τὸ συμφέρον τους: «Γνώμην ἐν τούτῳ δίδωμι. Τοῦτο γὰρ ὑμῖν συμφέρει, οἵτινες οὐ μόνον τὸ ποιῆσαι, ἀλλὰ καὶ τὸ θέλαιν προενήρξασθε ἀπὸ πέρυσι» (στ. 10). Ἀπόδοσις στὴν ἀπλοελληνική: «Γνώμη λοιπὸν δίνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα. Αὐτὸ (τὸ νὰ φανῆτε γενναιόδωροι) βεβαίως συμφέρει σέ σᾶς, οἱ ὅποιοι ἄλλωστε πρῶτοι ἀρχίσατε ἀπὸ πέρυσι, ὅχι μόνον νὰ κάνετε, ἀλλὰ καὶ νὰ θέλετε αὐτὸ τὸ ἔργο».

- Ὅλα ξεκινοῦν ἀπὸ τῆ χάρι τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν καλὴ προαίρεσι τοῦ ἀνθρώπου. Κάποτε ὅμως ὑπάρχει ἡ σωστὴ θεωρητικὰ τοποθέτησις ὡς πρὸς τὴν ἐλεημοσύνη, φανερωμένη καὶ κάποια προθυμία, ἀλλὰ δὲν ὑλοποιεῖται.

- Τί κι ἂν θέλῃ ἡ πηγή νὰ προσφέρῃ νερὸ στοὺς διψασμένους, ἀφοῦ τὸ κρατᾷ στὰ σπλάχνα τῆς καὶ δὲν τὸ διοχετεύει;

- Τί κι ἂν θέλῃ ὁ γιὰ τὸ ρὸς νὰ προσφέρῃ τὴς ὑπηρεσίας του, ἀφοῦ ἀμελεῖ καὶ ραθυμεῖ;

Ἡ προθυμία καὶ ἡ θέλησις πρέπει νὰ γίνουσι προσπάθεια καὶ ἐνέργεια.

Χρειάζεται καὶ τὸ «ἐνεργῶ» (στ. 11)

Ὁ Παῦλος, γιὰ νὰ εἶναι ἡ ροὴ τῆς ἀγάπης συνεχῆς, θυμίζει, ὅτι ἤδη πρῶτοι οἱ Κορίνθιοι εἶχαν ἀρχίσει νὰ συλλέγουν χρήματα γιὰ τὴς ἀνάγκες τῶν φτωχῶν. «Νυνὶ δέ καὶ τὸ ποιῆσαι ἐπιτελέσατε, ὅπως καθάπερ ἡ προθυμία τοῦ θέλαιν, οὕτω καὶ τὸ ἐπιτελέσαι ἐκ τοῦ ἔχειν» (στ. 11). Ἀπόδοσις στὴν ἀπλοελληνική: «Τώρα, λοιπὸν, ὀλοκληρῶστε τὸ ἔργο, ὥστε, ὅπως ὕ-

πῆρξε ἡ προθυμία τοῦ νὰ τὸ θέλετε, ἔτσι νὰ γίνῃ καὶ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἂπ' ὅ,τι ἔχετε».

Εἶναι δυνατόν ἡ θέλησις νὰ μὴ γίνεταί πράξις. Ἄλλα θέλουμε, καὶ ἄλλα πράττουμε.

- Θέλει ὁ ἀλυσσοδεμένος νὰ ἐλευθερωθῇ, ἀλλ' εἶναι πολὺ σφικτὴς οἱ ἀλυσίδες. Δέν μπορεῖ.

- Θέλει ὁ ναρκομανὴς νὰ ἀπεξαρτηθῇ, ἀλλὰ φωνάζει ἀπεγνωσμένα: Δέν μπορῶ!

- Θέλει ὁ ἔσω ἄνθρωπος ν' ἀνεβῇ, ἀλλ' ὁ παλαιὸς τὸν τραβάει πρὸς τὰ κάτω. Τραγικὸς ὅποιος τὸ **θέλαιν** δέν μπορεῖ νὰ τὸ κάνῃ **ἐνεργεῖν**. «Ὁ οὐ θέλω κακόν, τοῦτο πράσσω» (Ρωμ. ζ' 15).

Ἡ θέλησις γίνεταί ἐνέργεια, ὅταν:

- προσεύχεται ὁ χριστιανός. «Ἐάν θέλητε, αἰτήσασθε καὶ γενήσεται ὑμῖν» (Ἰωάν. ιε' 7).

- στηρίζεται ὁ ἄνθρωπος ὅχι στὴ δική του ἀδυναμία, ἀλλὰ στὴν παντοδυναμία Ἐκείνου, πού ἔχει «καὶ τὸ θέλαιν καὶ τὸ ἐνεργεῖν» (Φιλιπ. β' 13). Στόν πιστό ὁ Θεὸς γίνεταί «ὁ ἐνεργῶν τὰ πάντα ἐν πάσιν» (Α' Κορ. ιβ' 6).

Ἡ ἐπιθυμία μας, ὅσο καλὴ κι ἂν φαίνεται, ἄς μπαίνη κάτω ἀπὸ τὸ: «Τὸ θέλαιν ὁ Θεός;».

Ἄν τὸ θέλῃ ὁ Θεός καὶ τὸ θέλουμε κι ἐμεῖς, πρέπει νὰ ἐξεταστοῦν οἱ δυνατότητες, ἂν ἔχουμε «τὰ πρὸς ἀπαρτισμόν» (Λουκ. ιδ' 26). Βέβαια σέ θέματα βασικά, ὅπως ἡ ἐλεημοσύνη, ὅλοι ἔχουν δυνατότητα.

- Ὅταν ἀρχίζουμε ἓνα ἔργο προσφορᾶς, γενικώτερα ἔργο ἀγάπης στό Θεό καὶ τοὺς ἀδελφούς, ἄς ἀγωνιζώμαστε νὰ τὸ ὀλοκληρώσουμε. «Νυνὶ δέ καὶ τὸ ποιῆσαι ἐπιτελέσατε, ὅπως καθάπερ ἡ προθυμία τοῦ θέλαιν, οὕτω καὶ τὸ ἐπιτελέσαι ἐκ τοῦ ἔχειν» (στ. 11). Ὁ ὀλοκληρῶσις σημαίνει ἀγώνας μέχρι τέλους. «Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται» (Μαθ. ι' 22).

Προσπάθεια (στ. 12)

Στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ λάμπει ἡ καρδιά τοῦ χρι-

στιανοῦ, ὄχι τό πορτοφόλι του ἢ ἡ γλῶσσα του ἢ ἡ πέννα του ἢ τὰ πόδια του. Δηλαδή, σημασία ἔχει ἡ πρόθεσις.

Δέχεται ὁ Θεός τὴν προθυμία. Σημειώνει ὁ Παῦλος: «*Εἴ ἡ προθυμία πρόκειται, καθὸ ἐάν ἔχη τις εὐπρόσδεκτος, οὐ καθὸ οὐκ ἔχει*» (στ. 12). Στὴν ἀπλοελληνική: «*Όταν ὑπάρχη ἡ προθυμία, ἀπαιτεῖται προσφορά ἐφ' ὅσον κανεῖς ἔχη, ὅχι ἂν δέν ἔχη (ὁ Θεός ἐκτιμᾷ τὴν προθυμία του)*».

● Στούς γήινους ἀγῶνες τιμημένοι δέν εἶναι ὁ πρωταθλητισμός, ἀλλ' ὁ νόμμος ἀθλητισμός. Ἔτσι καί στό ἀγώνισμα τῆς ἐλεημοσύνης. Δέν εἶναι ὑποχρεωτικό νά εἶναι ὄλο πρωταθλητές. Ἄς εἶναι τουλάχιστον ἀθλητές.

Νά δίνουν κατὰ τὴ δυνατότητά τους.

□ Ἄς ἀρχίσουν, ἔστω ἀπό τὴ δεκάτη τῶν φαρισαίων. Νά μὴ δίνουν οὔτε τὴ δεκάτη;

□ Ἄπό τὴ δεκάτη θά πάνε στά μισά.

□ Ἄπό τὰ μισά θά φτάσουν στό ὕψος νά τὰ δίνουν ὄλα καί νά παραδίνονται «*ἄνευ ὄρων*» στὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Λέει ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «*Ἐπαινεῖ μὲν τοὺς ὑπὲρ δύναμιν, οὐκ ἀναγκάζει δέ τούτους ποιῆσαι τούτο*» (Ε.Π.Ε. 19,458).

● Ὅταν ὑπάρχη ἡ πρόθεσις, ἔρχεται καί ἡ πρόσθεσις. Ὁ ἄνθρωπος προσθέτει στή ζυγαριά τῆς ἐλεημοσύνης. Καί ὁ Θεός προσθέτει ὄλο καί περισσότερη χάρι στόν ἐλεήμονα.

● Ὅταν ὑπάρχη ἡ προαίρεσις, ἔρχεται καί ἡ ἀφαίρεσις. Ὁ πιστός ἀφαιρεῖ συνεχῶς ἀπ' τόν ἀτομισμό του καί γίνεται μεταδοτικός. Καί ὁ Θεός ἀφαιρεῖ τὰ ἐμπόδια, πού δέν τόν ἀφήνουν νά περπατήσῃ τό δρόμο τῆς ἀγάπης.

● Ὅταν ὑπάρχη ἀγαθὴ καί φιλόανθρωπος διάθεσις, βρίσκονται τρόποι προσφοράς. Δέν ἔχεις χρήματα; Πάντως ἔχεις, περισσότερα ἀπὸ τὴ κῆρα μέ τό δίλεπτο (Μάρκ. 1β' 42) καί ἀπὸ τὴ χῆρα στά Σάραπτα τῆς Σιδωνίας (Γ' Βασ. 1ζ' 8-24).

Ἄλλ' ἔστω! Δέν ἔχεις χρήματα;

□ Στόμα δέν ἔχεις; Μίλα γιὰ τὴν ἀγάπην.

□ Χέρια δέν ἔχεις; Μοίραζε ἔντυπα.

□ Πόδια δέν ἔχεις; Τρέξε σέ τόπους πόνου.

□ Γλῶσσα δέν ἔχεις; Παραμύθησε.

□ Γίνε ζητιάνος γιὰ τὴν ἀγάπην τῶν ἄλλων!

Ἐπιμένει ὁ Παῦλος καί γιὰ λόγους ἰσότη-
τας. Ὁ Θεός δέν ἔκανε δυὸ κατηγορίες ἀνθρώπων, φτωχοῦς καί πλουσίους. Ἡ πλεονεξία ἀνθρώπων κατασκεύασε τὰ κοινωνικά χάσματα.

Ἰσότητα - Ἀδελφότητα (στ. 13-14)

Ὁ Χριστός εἶναι ἡ γέφυρα, ἡ *ζεῦξις*, πού ἑνώνει ὄλους τοὺς ἀνθρώπους καί μεταξὺ τους

καί μέ τό Θεό. Ὁ Παῦλος λέει στόν ἐπόμενο στίχο: «*Οὐ γάρ ἴνα ἄλλοις ἀνεσις, ὑμῖν δέ θλίψις, ἀλλ' ἐξ ἰσότητος*» (στ. 13). Στὴν ἀπλοελληνική: «*Ἄχι βεβαίως σ' ἄλλους νά ὑπάρχη εὐχέρεια καί σέ σᾶς στέρησι, ἀλλά ἐξ ἴσου*».

Στὴ γῆ ὁ Θεός ἔστρωσε τό *τραπέζι* τῶν ἀγαθῶν Του γιὰ ὄλους. Ὅταν ὑπάρχουν περισσεύματα (πλοῦτος) σέ μερικούς, σημαίνει ὅτι ἄλλοι ἔχουν ὑστερήματα (φτώχεια).

Ἡ ἀδελφότητα μεταβάλλει τὴν κοινωνία σέ συγκοινωνοῦντα δοχεῖα.

● Δέν μπορεῖ τὰ δικά μας παιδιά νά «*πάσχουν*» ἀπὸ καλοπέρασι, ἀπὸ παχυσαρκία, καί νά πεθαίνουν στίς λεγόμενες ὑπανάπτυκτες κῶρες 29.000 παιδιά κάθε μέρα ἀπὸ τὴν πείνα!

Γιὰ τὴν ἰσότητα καθένας συμβάλλει μέ ὅ,τι ἔχει. Σὺ ἔχεις χρήματα, ὁ ἄλλος ἔχει πλοῦτο πνευματικό. Σὺ δέν θά κρατήσῃς γιὰ τόν ἑαυτό σου τὰ χρήματα. Ἐκείνος δέν θά σ' ἀφήσῃ ἐσένα πνευματικά φτωχό. Τονίζει ὁ Παῦλος: «*Ἐν τῷ νῦν καιρῷ τὸ ὑμῶν περισσευμα εἰς τὸ ἐκείνων ὑστερήμα, ἴνα καί τὸ ἐκείνων περισσευμα γέννηται εἰς τὸ ὑμῶν ὑστερήμα, ὅπως γέννηται ἰσότης*» (στ. 14).

Ἀπόδοσις: «*Στὴν παρούσα περίστασι τὸ δικό σας περισσευμα νά προστεθῇ στό ὑστερήμα ἐκείνων, γιὰ νά προστεθῇ καί τὸ περισσευμα ἐκείνων στό δικό σας ὑστερήμα, καί ἔτσι νά προκύψῃ ἰσότητα*».

● Μέλη εἴμαστε τοῦ ἴδιου σώματος. Ἡ τροφή πηγαίνει σ' ὄλα τὰ μέλη. Ἄχι ἰσόποσα. Ἄλλη ἀνάγκη ἔχει ἡ καρδιά, ἄλλη τό πόδι, ἄλλη τό μάτι.

Καί στό ἐκκλησιαστικό σῶμα δέν ἔχουμε ἰσότητα ἰσοπεδωτική. Ἔχουμε ἰσότητα, «*κατὰ τὴν ἐκάστου ἰδίαν χρείαν*», ὅπως στό θαῦμα τῆς κοινοκτημοσύνης τῆς πρώτης Ἐκκλησίας (Πράξ. β' 45. δ' 35). Ἄλλη χρεία, ἀνάγκη, ἔχει ὁ πολύτεκνος μέ ἕξι παιδιά, ἄλλη τό ἄτεκνο ζευγάρι. Ἄλλη ὁ ἄρρωστος, ἄλλη ὁ ὑγιής.

Γιατί μαζεύεις; (στ. 15)

Ὅταν ὁ Θεός ἔθρεψε τόν Ἰσραηλιτικό λαὸ θαυμαστά, στέλλοντας τό μάννα, παρήγγειλε: Κανένας νά μὴ μαζεύῃ γιὰ τὴν αὔριο. Ὅποιος μαζεύει, καί θά γεμίσει σκουλήκια αὐτό πού μαζεύει, καί θά τιμωρῆται αὐστηρά (Ἐξόδ. 1στ' 14-35).

Κανένας δέν ἦταν παραπονεμένος. Ὅλοοι μάζευαν «*εἰς καθήκοντας παρ' ἑαυτοῖς*» (Ἐξόδ. 1στ' 18), ὅσο χρειάζονταν. Ἔτσι, οὔτε αὐτός, πού χρησιμοποιοῦσε πολύ, πλεονεκτοῦσε, οὔτε αὐτός, πού χρησιμοποιοῦσε λίγο, ἐστερεῖτο. Ἐπῆρχε ἰσότητα κατὰ τὴν ἀνάγκη καθενός.

Τό θαῦμα αὐτό θυμίζει ὁ Παῦλος: «*Καθώς*

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Χριστούγεννα μεγάλων δικαιωμάτων

Θ Χριστός είναι η μοναδική διέξοδος από την τραγική πραγματικότητα. Η ζωή μαζί με το Χριστό, «σύν Χριστῷ καί ἐν Χριστῷ» είναι γέφυρα από το δράμα και το κλάμα στη χαρά και τη λύτρωσι.

Τί ἀντίθεσις!

Χριστούγεννα και πάλι γιορτάζουμε. Μά τον Χριστό δέν Τόν βλέπουμε, δέν Τόν ζοῦμε. Ὅχι γιατί Τόν κρύβει τό μυστήριο. Τόν κρύβει ἡ ἀνότητα ἐπιλογῆ μας. Καί ἔτσι:

- Ἀντί γιά φῶς, σκοτάδι γύρω.
- Ἀντί γιά χαρά, μελαγχολία.
- Ἀντί γιά λογική, παραλογισμός και ἐξαλλοσύνη.
- Ἀντί γιά βεβαιότητα, ἀστάθεια.
- Ἀντί γιά ἐλεύθερο βάδισμα, βία και τρομοκρατία.
- Ἀντί γιά αὐθεντική ἀλήθεια, σύγχυσις και θολή κουλτούρα.
- Ἀντί γιά ἐλπίδα, ἀπελπισία.
- Ἀντί γιά ζωή, θάνατος!

Οἱ ἀληθινοί χριστιανοί δέν σηματοδοτοῦνται ἀπό τίς κοσμικές διακο-

πές τῶν Χριστουγέννων. Σηματοδοτοῦνται ἀπό τήν ἀναζήτησι τοῦ Τόπου τῆς Γεννήσεως, ἀπό τό θαυμασμό τοῦ Τρόπου τῆς θείας κενώσεως, ἀπό τό Πρόσωπο τῆς διακονίας τῆς σαρκώσεως, ἀπό τήν προσφορά τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ἀπό τήν πίστι στό Μυστήριο, ἀπό τήν ἀπόφασι γιά ἀλλαγῆ πορείας, ἀπό τή διεκδίκησι τῶν ἀληθινῶν δικαιωμάτων τους.

Χριστούγεννα σημαίνουν:

- Ἐχω δικαίωμα γιά χαρά και ἐλπίδα.
- Ἐχω δικαίωμα γιά λύτρωσι, γιά ἀπαλλαγῆ ἀπό τό βάρος τῆς ἀμαρτίας και ἀπό τό ἄγχος τῆς ζωῆς.
- Ἐχω δικαίωμα γιά σωτηρία και αἰώνια ζωῆ.
- Ἐχω τό δικαίωμα σάν παιδί τοῦ Θεοῦ τῆς μεγάλης κληρονομιάς.

Χριστούγεννα σημαίνουν:

- Δέν εἶμαι μόνος. Μαζί μου ὁ Ἐμμανουήλ.
- Δέν μπαίνω σέ λίστα ἀναμονῆς. Σίγουρα Τοῦ ἀνήκω και μοῦ ἀνήκει.
- Περνώ ἀπό τό μηδέν στό ἄπειρο.
- Πηδῶ ἀπό τή γῆ στόν οὐρανό.

Τάμα ἢ τάγμα;

Κ ἀτι θά μοῦ δώσης, γιά νά σοῦ κάνω τό παιδί σου καλά! Ἐτσι κάνουν ὄλοι. Ἐσύ γιατί, δηλαδή, νά ἀποτελέσης ἐξαίρεσι;

—Μά, ἔρχεται ἡ ἀπάντησις τῆς πονεμένης μάνας, ὅπως βλέπεις δέν ἔχω. Εἶμαι φτωχειά!

—Φτωχειά, ξεφτωχειά, κάτι θά μοῦ τάξης, και τότε ἐγώ θά φροντίσω!

Ὁ διάλογος δέν εἶναι ἀνάμεσα σέ πονεμένη μάνα και γιατρό. Ἀπό γιατρό, πού κι αὐτός ὡς ἄνθρωπος εἶναι ἐπιρρεπῆς στήν ἀτιμη συναλλαγῆ, θά θεωρούσαμε τό

γέγραπται: Ὁ τό πολύ οὐκ ἐπλεόνασε, και ὁ τό ὀλίγον οὐκ ἠλατιόνησε» (στ. 15). Στήν ἀπλοελληνική: «Ὅπως λέει ἡ Γραφή, αὐτός πού μάζευε τό πολύ (μάννα) δέν εἶχε περίσσευμα, και αὐτός πού μάζευε τό λίγο δέν εἶχε ὑστέρημα».

• Ὅλοι ἔχουμε ἀνάγκη ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου. Τό περίσσευμα τοῦ ἑνός στό ὑστέρημα τοῦ ἄλλου. Οἱ πλοῦσοι θά βρεθοῦν κάποτε σέ ἀνάγκη. Θά ζποῦν ἀπ' τούς σημερινούς φτωχοῦς.

Ἐφ' ὅσον εἶμαστε ἀδελφοί, δέν εἶναι ντροπή νά δεχώμαστε τή συμπαράστασι τῶν ἄλλων.

• Σήμερα ἔχεις ἀνάγκη ἐσύ. Αὔριο ἐγώ. Μέ τήν ταπεινώσι και τήν ἐλεημοσύνη λύτονται ὄλα τά προβλήματα.

Δ.Γ.Α.

διάλογο πραγματικό, καί, ὅπως κατα-
τήσαμε, καί... φυσικό! Δέν φοβοῦνται
τόνους μερικοί γιατροί (ἔστω καί λίγοι).
Δέν λογαριάζουν συνείδησι. Ὁ **πόνος** τοῦ
ἄλλου εἶναι γι' αὐτοῦς ὁ πόθος γιά νέο
τάξιμο, γιά **φακελλάκι** φουσκωμένο, γιά
«ἔξυπνο» ἐκβιασμό!

• Μά ἡ ποιεμένη μάνα, καί ἀπό για-
τρούς ἀπελπισμένη, στόν παντοδύναμο
Θεό καταφεύγει. Ὁχι ὁμως σέ **προσευχή**
«ἐκ βαθέων», πού φθάνει «εἰς τά ὄτα Κυ-
ρίου Σαβαώθ». Καταφεύγει δυστυχῶς σέ
μαγικό τρόπο, ὅπως εἶναι καί τό... **τάμα!**

Δηλαδή, δέν τῆς τό ζητάει ὁ Θεός! Ἄν
εἶναι ποτέ δυνατόν, ὁ Θεός νά ζητάη ὑλικά
πράγματα, προκειμένου νά γίνῃ τό «**Πα-
ράσχου, Κύριε!**» Ὁ Θεός προσφέρει τά
πάντα **δωρεάν**. Ἄφου τό ὑψιστό ἀγαθό, τῆ
σωτηρία μας καί τήν αἰώνια ζωή, δωρεάν
τό χαρίζει, πῶς εἶναι δυνατόν γιά ἕνα μι-
κρό θαῦμα νά ζητάη πληρωμή, δηλαδή,
κάτι νά... Τοῦ τάξης;

• Δέν τό ζητάει ὁ Θεός ἀπ' εὐθείας τό...
φακελλάκι, τό «τάμα», γιά νά ἐπεμβῆ ἐκ-
τάκτως. Ἄλλοι τό ζητᾶνε, ἐν ὀνόματι τοῦ
Θεοῦ! Δέν τοῦς συγκινεῖ τό «**δωρεάν ἐ-
λάβετε, δωρεάν δότε**» (Ματθ. ι' 8). Ἐκμε-
ταλλεῦνται τήν εὐαισθησία καί τήν ἀ-
νάγκη χριστιανῶν, καί ζητᾶνε (ἢ παίρ-
νουν χωρίς νά ζητᾶνε) λεφτά γιά νά κά-
νουν μιά δέησι ἢ μιά **ιεροπραξία** ἢ ἕνα
μυστήριο!

Ἄκυρώνουν τή δωρεά τοῦ Χριστοῦ. Ὁ
ἀπ. Πέτρος τό εἶπε ξεκάθαρα στό **Σίμωνα**
τό μάγο: «**Τήν δωρεάν τοῦ Θεοῦ ἐνόμισας
διά χρημάτων κτᾶσθαι**» (Πράξ. η' 20).
Διάδοχοί του, μερικοί κληρικοί (πιθα-
νόν οἱ περισσότεροι), πού δέν βλέπουν
οὔτε ἀκοῦνε τό θεόπνευστο λόγο.

• Δέν καταλαβαίνουν, ὅτι κατανοῦν
τόν Κύριο τῆς «ἀνεκδιηγῆτου δωρεᾶς»
(Β' Κορ. θ' 15) **μαγαζάτορα**, πού εἰσπράτ-
τει πενταροδεκάρες, γιά νά... εἰσακούσῃ
τίς δεήσεις τῶν δούλων Του!

• Ἄλλά τά μεγάλα ποσά, πού προσ-
φέρουν οἱ πιστοί, συναλλασσόμενοι μέ
τόν Θεό, εἶναι τά... **τάματα!** Δέν μπορεῖ,
βλέπετε, ὁ Θεός νά ἐνεργήσῃ, ἂν δέν τά-
ξουμε λαμπάδα σάν τό μπόδι μας, ταξίδι

στήν Παναγία τῆς Τήνου ἢ σέ ἄλλη ἀπό
τίς χιλιάδες πολυώνυμες Παναγίες, χρυ-
σᾶ στολίδια σέ εἰκόνες, χτίσιμο ναοῦ ἢ
παρεκκλησίου, χρύσωμα εἰκόνας κ.λπ.!

• Καί βέβαια, τά τάματα -ἔτσι ἔχει ὀρί-
σει τό κατεστημένο- εἶναι ὅλα... ὑλικά! Δέν
εἶπε π.χ. κανεῖς: «**Παναγία μου, νά γίνῃ κα-
λά τό παιδί μου, καί θά κόψω τό σιγάρο ἢ
θά πάψω νά βλαστημῶ ἢ θά πάω ἀμέσως
νά ἐξομολογηθῶ ἢ θά δώσω ὅλα τά λεφτά
μου στούς φτωχοῦς!**»

• Γιά τοῦς χριστιανούς ἕνα τάμα ἰ-
σχύει (μόνο). Αὐτό πού κάναμε στό «Βά-
πτισμα»: «**Συντάσσομαι τῷ Χριστῷ.**»

• Γιά τοῦς χριστιανούς τάμα εἶναι τό...
τάγμα! Ἀνήκουμε στό στρατό τοῦ Ἰησοῦ.
Εἴμαστε στό τάγμα τῆς διακονίας, ὄχι
τῆς συναλλαγῆς (Α' Κορ. ιστ' 15). Καί
προχωροῦμε πίσω ἀπό τό **τάγμα τῶν ἀ-
γίων**, «συντεταγμένοι εἰς ζωῆν αἰώνιον»
(Πράξ. ιγ' 48).

Κατάχρησις ἢ καί ἀπάτη;

Τό ἕνα τό θέλουμε ὡς **ὑποκατάστατο**.
Τό ἄλλο τό ἐπιδιώκουμε ὡς **αὐθεν-
τική ἀναζήτησι**. Τό ἕνα εἶναι ἡ **δι-
αρκῆς** ἐνασχόλησις πολλῶν λειτουργῶν
(ἐπισκόπων καί πρεσβυτέρων) μέ μετα-
φορά **λειψάνων** καί **εἰκόνων**. Μερικοί τό

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἰωάννης Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννῖνων 6 - Μοσχᾶτο

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικῶ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδά καί Αὐστραλίας: δολάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

κάνουν σχεδόν επί καθημερινής βάσεως. Κάποιος π.χ. μητροπολίτης της Βορείου Ελλάδος **φινγουράρει** μέρα - παρά μέρα σε ηλεκτρονική ιστοσελίδα, υποδεχόμενος ή μεταφέρων λείψανα ή εικόνες.

- Για κάθε μετακίνηση καλούνται οι τοπικές αρχές, δίνουν ύποχρεωτικά τό «παρών» εν παρατάξει όλοι οι κληρικοί, επιστρατεύονται τά σχολιάρικά παιδιά και οι πρόσκοποι. Όπωςδήποτε δέ και πάνω από πέντε δεσποτάδες λαμπρύνουν μέ τήν παρουσία τους τό όλο «σού», μέ ό,τι αυτό συνεπάγεται σέ έξοδα.

- Διερωτάται κανείς: Πότε ό λειτουργός αυτός ασχολείται μέ τήν **ιεουργία του λόγου**, μέ τήν κατήχησι, μέ τό κήρυγμα (όχι τίς πομπώδεις προσφωνήσεις!), μέ τήν καλλιέργεια του λαού;

- Κάποτε ή Έκκλησία τιμούσε τά λείψανα των άγιων, και δή των **μαρτύρων**, έν σιγή. Προσέτρεχαν οι πιστοί μέ εύλάβεια στους τάφους τους και εκεί έντρυφούσαν στό πώς θά τους **μιμηθούν**.

Δέν έπαιρναν τά λείψανα νά τά βγάλουν στους δρόμους και στίς πλατείες. Δέν ξώδευαν για χρυσές λειψανοθήκες χρήματα, πού κυρίως προορίζονται για τους φτωχούς. Δέν έκμεταλλεύονταν τά λείψανα. Και δέν επικέντρωναν **όλο** τό... ποιμαντικό τους ενδιαφέρον στην ύποδοχή και τήν προσκύνησι λειψάνων.

- Έπειδή ή παράδοσις τής **σωστής τιμής των λειψάνων** είναι αρχαιοτάτη, παραθέτουμε μαρτυρία του άγιου Ιωάννου του Χρυσοστόμου: «*Τής πόλεως έξελθόντες, πολλά χείρειν τοίς θορύβοις τούτοις είπόντες άναχωρήσωμεν εις μαρτύριον, άπολαύσωμεν τής αύρας εκείνης τής πνευματικής, έπιλαθόμεθα τής πολλής σχολής, έντρυφήσωμεν τή ήσυχία, συγγενόμεθα τοίς άγίοις, παρακαλέσωμεν αυτών τον άγνωσθέντα υπέρ τής ήμετέρας σωτηρίας, πολλάς ίκετηρίας έκχέωμεν, διά τούτων πάντων άποθέμενοι τό βάρος του συνειδότος, μετά πολλής τής ψυχαγωγίας οίκαδε πάλιν επανέλθωμεν*» (Ε.Π.Ε. 36,586-588). Μετά φρασις: «Άς βγαίνουμε έξω από τήν πόλι άποχαιρετώντας τους θορύβους. Άς έπισκεπτόμαστε τον τάφο

κάποιου μάρτυρα. Άς άπολαμβάνουμε τήν αύρα τήν πνευματική. Άς λησμονούμε τίς ποικίλες άσχολίες. Άς χαιρώμαστε τήν ήσυχία. Άς επικοινωνούμε μέ τους άγίους. Άς παρακαλούμε για τή σωτηρία μας τον Θεό, πού τους άξίωσε νά διακριθούν στους πνευματικούς άγώνες. Άς άναπέμψουμε πολλές και θερμές ίκεσιές. Και έτσι άνανεωμένοι και χαρούμενοι νά επιστρέψουμε στα σπίτια μας.

- Για τήν Έκκλησία σπουδαιότατο είναι τό θέμα τής **έγκυρότητας** των λειψάνων. Όπως είναι άνευλάβεια τό νά μή προσκυνήσης μέ δέος γνήσια λείψανα, έτσι είναι ασέβεια νά προβάλλωνται ψεύτικα λείψανα, πού ή άγυρτία έλαχίστων εύτυχώς ρασοφόρων... άνακάλυψε! Η διοίκησης τής Έκκλησίας (ή Σύνοδος) όφείλει ν' ασχοληθί μέ τό θέμα τής **γνησιότητας** των λειψάνων.

Άπό ποιόν π.χ. πήρε έγκρισι ό τάδε ρασοφόρος, περιφέρων λείψανα άγιων παντός είδους και πάσης έποχής; Πού βρήκε πρώτος και μοναδικός αυτός λείψανα παλαιού άγιου και ύστερα και... συγγενούς του, πού δέν βρίσκεται στο άγιολόγιο τής Έκκλησίας, και ύστερα πιό παλιά, του Προδρόμου, του όποιου περιφέρει τρίχες από τίς... πλεξούδες του και τμήμα από τά όστά του, και ύστερα άκόμα πιό παλιά, λείψανα από τό σκηνικό των Χριστουγέννων, ύστερα πιό σύγχρονα, κομματάκι από άμφιο ιερέως, και πιό σύγχρονα, λείψανα άγιων των όνείρων;

Σταματημό δέν έχουν οι **άνακαλύψεις**, ειδικά από μερικούς, νέων λειψάνων!

- Γιατί οι **έπίσκοποι**, πού στην έκκλησιαστική τους περιφέρεια γίνεται ό **γύρος «λειψάνων»**, δέν έξετάζουν τή γνησιότητα των προβαλλομένων και μεταφερομένων, προς έκμετάλλευσι ή προσωπική προβολή, λειψάνων;

Δέν γνωρίζουν οι σεβάσμιμοι έπίσκοποι, ότι ή **κατάχρησις** θαυμάτων και ψευθοθαυμάτων, λειψάνων και ψευτολειψάνων, όδηγει στον **κλωνισμό** τής πίστεως και στον **άποπροσανατολισμό** από τό πρόσωπο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού;

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ «ΒΑΠΤΙΣΤΟΥ» 2013

Κύρια άρθρα

Στά Ιχνη Του! σελ. 1. Έμπρακτη μετάνοια, σελ. 17. Όρθοδοξία: Τι δέν είναι; σελ. 33. Σταύρωσις - διασταύρωσις, σελ. 49. Μέ ποιόν άναστήθηκε; σελ. 65. Θα σχολιάζαμε τόν Παύλο, σελ. 81. Μή χριστιανοί θά σωθοϋν; σελ. 97. Πρόσληψις αγάπης, σελ. 113. Δάκονοι Σταυροϋ, σελ. 129. Στραβοί σταυροί, σελ. 145. Κάνουμε τή ζωή μας δύσκολη, σελ. 161. Λόγου άπαύγασμα, σελ. 177.

Έορτολογικά-Λειτουργικά

Γιατί βαφτίστηκε; (Τών Θεοφανείων), σελ. 6. Τά πρεσβεία τής αγάπης (Κυριακή ΙΕ΄ Ματθαίου), σελ. 21. Έλευθερία και αγάπη (τών Άπόκρεων), σελ. 36. Ό Χριστός, Άνάσταση και ζωή (τοϋ Λαζάρου), σελ. 53. Ό Γολγοθάς (Μεγάλη Παρασκευή), σελ. 68. Ό άληθινός ιεραπόστολος (Κοσμᾶ Αίτωλοϋ), 117. 133. Καθολικός διδάσκαλος (Ίακώβου αδελφοθέου), σελ. 149. Καί κατώτεροι και άνώτεροι (Σύναξις αγγέλων), σελ. 165. Η φιλανθρωπική πράξις (Χριστούγεννα), σελ. 182.

Γνωριμία μέ τόν Παύλο

Β΄ Κορ. δ΄ 17-στ΄ 14-18: Άγάπη, όχι συμβιβασμός, σελ. 10. Β΄ Κορ. ζ΄ 1-2: Μέσα στην καρδιά μας, σελ. 26. Β΄ Κορ. ζ΄ 3-5: Θλίψις και παρηγοριά, σελ. 42. Β΄ Κορ. ζ΄ 6-8: Λύπη και αγάπη σελ. 58. Β΄ Κορ. ζ΄ 9-10: Η κατά Θεόν λύπη, σελ. 74. Β΄ Κορ. ζ΄ 11-12: Σπουδαίοι οί καρποί τής μετανοίας, σελ. 90. Β΄ Κορ. ζ΄ 13-14: Χαρά και παρηγοριά, σελ. 106. Β΄ Κορ. ζ΄ 15-16: Χαρά από τήν ύπακοή, σελ. 123. Β΄ Κορ. η΄ 1-2: Η έλεημοσύνη των φτωχών, σελ. 139. Β΄ Κορ. η΄ 3-7: Η προσφορά τής έλεημοσύνης, σελ. 154. Β΄ Κορ. η΄ 8-9: Κίνητρο και πρότυπο έλεημοσύνης, σελ. 170. Β΄ Κορ. 10-15: Ίσότητα και αδελφότητα, σελ. 186

Αυτάρκεια - πλεονεξία - αγάπη

Εικονομικά όντως βρίσκονται οί Έλληνες στη χειρότερη κατάσταση έν συγκρίσει μέ άλλες έποχές; "Όταν βέβαια τραγικοποιούμε τό σήμερα, λησμονούμε μέρες οικονομικά πολύ πιό μελανές του παρελθόντος. Όπωςδήποτε όμως για πολλούς δέν είναι ρόδινα τά πράγματα.

Ός χριστιανοί έχουμε τά έξής έν προκειμένω κριτήρια:

- Τό ένα είναι ή **αυτάρκεια**, πού όπωςδήποτε έχει σχέση μέ τήν ολιγάρκεια. Όλιγάρκεια έχουν οί περισσότεροι. Μερικοί και **όλίγα**. Άλλά και αυτά τά όλίγα άντέχουν στό Παύλειο μέτρο: «Έχοντες διατροφάς και σκεπάσματα τούτοις άρκεσθησόμεθα» (Α΄ Τιμ. στ΄ 8);

- Τό άλλο είναι ή **πλεονεξία**, πού όπωςδήποτε έχει σχέση μέ τό... μαύρο χρήμα. Καί ένα εύρω άν κερδίσαμε μέ άτιμο τρόπο, είναι μαύρο χρήμα.

Μάθαμε στά πολλά και δέν μπορού-

με νά προσγειωθοϋμε στά όλίγα. "Όλοι έχουμε περισσότερα (πλέον) από όσα μᾶς χρειάζονται ως «παροίκους και παρεπιδήμους» (Α΄ Πέτρ. β΄ 11).

Μέ τό όνειρο τής πλεονεξίας και του νεοπλουτισμού άνοιχτηκαν πολλοί σε «δάμνεια», πού ή μείωσις τώρα των άποδοχών τους έμποδίζει τήν άποπληρωμή τους.

- Τό τρίτο είναι ή **αγάπη**. Ό Χριστός γεννήθηκε ως ό φτωχότερος του κόσμου. Γιατί; Καί για νά αγαπήσουμε, όσοι πιστοί, τούς φτωχούς αδελφούς μας.

Η αγάπη του Χριστού είναι ό καλύτερος και δικαιότερος **ύπουργός των οικονομικών**. Γιατί οδηγεί στην κοινωνία των αγαθών.

Όπωςδήποτε τά υπάρχοντα στην Ελλάδα αγαθά έπαρκούν για όλους, άρκει νά τά παραλάβη ή αγάπη. Καί **νά τά μοιράση**. Καί τά αγαθά και τήν εργασία.

Η μεγάλη κατάκτησις δέν είναι ό συνδικαλισμός. Είναι ή έν Χριστώ αγάπη.

Πρόσχωμεν

Ὁ Παντοκράτωρ, σελ. 8. Κοινωνία κοινῶν ἀγαθῶν, σελ. 24. Κατηχούμενοι ἢ ἀκατήχητοι; σελ. 40. Νεοφώτιστοι, σελ. 56. Ἄγυρτια ἢ ἀγιότητα; σελ. 72. Ἡ Εὐχαριστιακὴ σύναξις, σελ. 88. Παραδόσεις καὶ Παράδοσις, σελ. 104. Ὁ δικός μας Ἀρχιερεὺς, σελ. 121. Γάμος ἢ ἀσεβῆς γελοιοποιήσις; σελ. 137. Αὐθαιρεσίες στό μυστήριον τοῦ Γάμου, σελ. 152. Κοσμικότητες «ἀναβαίνοντες ἐν τῷ Σταυρῷ»; σελ. 168. Ἡ ἔκτερη προσευχὴ σελ. 184.

Πατερικά

Γιὰ μένα, λοιπόν, τόση ἀγάπη; (Χρυσοστόμου), σελ. 52. Λόγος πειστικός, ὄχι πειστικός (Χρυσοστόμου), σελ. 59. Θαῦμα καὶ πρᾶξις (Χρυσοστόμου), σελ. 151. Τότε καὶ τώρα (Χρυσοστόμου), σελ. 155.

Πνευματικά

Τό σκηνικὸ τοῦ γάμου, σελ. 85. Σύ, τί θά προτιμοῦσες; (ἕνα ἔτος χωρὶς τὸν Νικοπόλεως Μελέτιο), σ. 87. Ἀποστολικός-ἀπεισταλμένος-ἐφόδια, σελ. 101. Ἡ ἀνάγκη τῆς ἱεραποστολῆς, σ. 167.

Θεολογικά

«Ποιοὶ ἐκτιμοῦν τοὺς ἐκλεκτούς;», σελ. 166.

Διάφορα

Κατασκήνωση 2013 Ἀγ. Στεφάνου, σελ. 96.

Ἐκδημίεις

Ἀθόρβη διακόνισσα τῆς Ἀγάπης; † Πανωραία Μπαλάφα, σελ. 12. Πρωτοπόρος ἱεραπόστολος; † Ἀρχιμανδρίτης Θεόφιλος Ζησόπουλος, σελ. 38. Μαρτυρικός ἐπίσκοπος; † Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Νικόδημος, σελ. 70. Ἀπλοϊκός χριστιανός; † Ἰωάννης Τακῆς, σελ. 86. Εὐλαβεῖς πρεσβύτεροι στῆ θριαμβεύουσα Ἐκκλησία; † Γεώργιος Καλακανίδας - † Παναγιώτης Καψῆς - † Στέφανος Ἀβραμιδης, σελ. 151. Πρᾶος καὶ ταπεινός; † Ἱερομόναχος Σάββας Πετρόπουλος, σελ. 185.

Ἐλεύθεροι σχολιασμοί

Πίστευε καὶ ἐρέυνα - Μαῦρο ἢ σιμωνιακὸ χρῆμα; - Ἐκεῖ θρήνος, ἐδῶ ἀνοχή - Δημοκρατία, δικαιοσύνη, ἠθικὴ, σελ. 13-16. — Κάθε ἄνθρωπος ἀνεπανάληπτος - Καὶ ἐπίσημα καταργεῖται; - Κόντρα, λοιπόν, μέ τὸν Θεό; - Ἡ καθαρίστρια καὶ ὁ ὀδηγός! σελ. 29-32. — Ἡ προσευχὴ - Καμαρώνουν τὰ παιδιά τους - Παιρτήθηκε ὁ Πάπας - «Ἄντι»=δικτατορία; - Ἀποφόρτισις τίτλων! Φόρτωμα διακονίας, σελ. 44-48. — Πρὸς τό ἐκούσιο Πάθος - Ἄλλο καλὸ πρόσωπο, ἄλλο Πάπας! - Οἰκοδομὴ ἢ κολακεία; - Λίγα παιδιά, κὶ αὐτὰ πεθαίνουν! σελ. 61-64. — Συμβολισμός καὶ πραγματικότητα - Οὔτε νεκρὸ τὸν ἀναγνώρισαν; - Ὑπὲρ τῶν... μουσουλμάνων; - Ἑλλάς Ἑλλήνων ἀπατεῶνων! σελ. 77-80. — Ὑπηρέτες καὶ οἰκονόμοι - Προβολὴ ἔργου ἢ προσώπων; - Ρατσιστικός... ἀντιρατσιστικός Νόμος! - Ἡ αὐλαία ἔκλεισε - σελ. 92-96. — Λόγος καὶ δύναμις - Σᾶς ἀρέσει, κ. Ρουπακιώτη; - Ἐκλογές καὶ χειροτονίες τώρα - Ἐκλογές καὶ χειροτονίες ἄλλοτε, σελ. 109-111. — Ἀνοχὴ καὶ συνενοχὴ - Πῶς συμμαχεῖς μέ τὴν Ἐκκλησία; - Οἱ ὀρδές καὶ οἱ χορδές - Ὁμορφία καὶ εὐπρέπεια - Ἐγγύησις πρὸς μίμησι, σελ. 125-128. — Μόνο ὁ Ἐσταυρωμένος - Συναισθηματικὴ φόρτισις - Συναισθηματισμοὶ ἢ Θεολογία; - Ἰντερνετισμός - Διωγμός σπουδαίου ἱεραποστόλου, σελ. 141-144. — Ἔργο οἰκοδομῆς - Ἡ πληθώρα τῶν «Γερόντων» καὶ ἡ «εὐσέβεια» τῶν ἀφελῶν - Συνταγματικὸ τόξο - Μαρτυρία πίστεως - Τί τὰ θέλουμε τὰ ὀφθίκια; σελ. 157-160. — Γάμος καὶ τεκνογονία - Τὸν Ἰησοῦ Χριστό πότε θά Τὸν ὑποδεχοῦμε; - Κανεῖς δέν ἀκούει τῆ φωνή τους; - Τό διάταγμα τῶν Μεδιολάνων - Τί νά θρηνήση κανεῖς; σελ. 173-176. — Χριστούγεννα μεγάλων δικαιωμάτων - Τάμα ἢ τάγμα; - Κατάχρησις ἢ καὶ ἀπάτη; - Αὐτάρκεια - πλεονεξία - ἀγάπη, σελ. 188-191.

Ὡς χριστουγεννιάτικο δῶρο

Χρυσοστομικό λεξικό - 5 τόμοι

Κάθε τόμος ἀποτελεῖται ἀπὸ 480 σελ. μεγάλου σχήματος (17 x 25). Καὶ οἱ πέντε παρουσιάζουν 10.000 θέματα. ● Ὁ πρῶτος ἔχει θέματα ἀπὸ τὰ γράμματα Α, Β, Γ.

● Ὁ δεύτερος ἀπὸ τὰ γράμματα Δ, Ε, Ζ, Η, Θ, Ι. ● Ὁ τρίτος ἀπὸ τὰ γράμματα Κ, Λ, Μ.

● Ὁ τέταρτος ἀπὸ τὰ γράμματα Ν, Ξ, Ο, Π. ● Ὁ πέμπτος ἀπὸ τὰ γράμματα Ρ, Σ, Τ, Υ, Φ, Χ, Ψ, Ω.

● Κάθε τόμος 20 €. Τηλέφ.: 2103212713 καὶ 2109765440.